

dette Forlangende nærmere. Dermed skal jeg foreløbig slutte.

P. Munch: Den Sag, som i Dag foreligger til Debat her i Tinget, synes mig i højere Grad end de fleste Sager, som beskæftige os i denne Sal, at være af en Beskaffenhed, der fører den bort fra de sædvanlige Partispørgsmaal. Det synes mig at være et Emne, der i ualmindelig ringe Grad har at gøre med de Partimod-sætninger, der for øvrigt dele os her i Tinget. Det ene Spørgsmaal, der foreligger, er et Spørgsmaal af rent personlig Karakter. Det er et Spørgsmaal om, hvorvidt der overfor en bestemt Embedsmand er gjort Uret eller ikke. Jeg kan ikke se rettere, end at i et Spørgsmaal af denne Art burde det kunne være saaledes, at de sædvanlige Partirammer ikke vare det afgørende, men at hver enkelt af os tog Stilling til Sagen ud fra Sagen selv. Den anden Side af Spørgsmaalet, som vi have at beskæftige os med, er den mere teoretiske, hvorledes Forholdet skal være mellem en Minister og Embedsmændene. Heller ikke der kan jeg se, at der er nogen partimæssig Modsætning her i Tinget. Jeg tror, at vi alle ville være paa det rene med, at man fra en Ministers Side maa kunne regne med en fuldt loyal Medvirken fra de Embedsmænd, han har at forhandle med. Jeg tror ogsaa, vi alle kunne være enige om at anerkende Ministerens Ret til at afskedige en Embedsmand, men jeg haaber, at vi ogsaa kunne være enige om dette, at netop fordi denne Ret er saa vidtgaende, som den er, er det en Ret, som fra Ministerens Side maa anvendes med den alleryderste Forsigtighed og kun, hvor han er overbevist om, at det er aldeles nødvendigt. Afskedigelser af danske Embedsmænd ere jo ikke helt almindelige. Vi kende Afskedigelser af rent politisk Karakter. Vi have Afskedigelserne i Halvtredserne, der ramte Monrad og andre af de Mænd, som den Gang stod i Spidsen for Oppositionen mod det daværende konservative Ministerium. Vi kende politiske Afskedigelser fra Firsernes Kamptid. Men om alle disse Afskedigelser gælder det, at det var Afskedigelser, der dømtes af den offentlige Mening i Danmark, og som ikke svare til de Traditioner, som have sejret i vort politiske og parlamentariske Liv. Vi kende dernæst Afskedigelser af Embedsmænd, om hvem det gælder, at de have vist en gennemgaaende Uduelighed eller gjort sig skyldige i Misligheder, som gjorde deres Forbliven i Embedet umulig. Men

□

derimod maa jeg tilstaa, at det er mig ubekendt, at der findes noget Eksempel paa, at man har afskediget Embedsmænd paa en enkelt Sag af tvivlsom Karakter.

Jeg vil hertil føje, at naar jeg ser paa, hvorledes denne Afskedigelse er foregaaet, kan jeg heller ikke se andet, end at den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister kundgjorde den for Offentligheden i Danmark, var af en ganske ekstraordinær Karakter. Den højtærede Justitsminister sagde, at han maatte begrunde Afskedigelsen, og at man havde bebrejdet ham, at det var saadan en lang Redegørelse. Jeg tror nu ikke, at Bebrejdelsen ligger deri, men det forekommer mig, at det, der giver denne Redegørelse det ganske ekstraordinære Præg, er, at hele denne, som den højtærede Justitsminister selv siger, meget lange Redegørelse i Virkeligheden havde Præg af at være en agitatorisk Avisartikel eller et yderst advokatorisk Indlæg og ikke en Redegørelse af den Karakter, som man kunde vente fra et Ministerium, idet man vel som Regel vil kunne gaa ud fra, at en Minister ved Kundgørelser for Befolkningen vil benytte en nogenlunde lidenskabsløs Tone i Stedet for at lægge det hele til Rette paa en saadan Vis som i dette Tilfælde.

Naar jeg nu ser paa dette Forhold, kommer som det næste Punkt den Redegørelse, den højtærede Justitsminister har givet overfor dette Ting i Dag. Det er selvfølgelig vanskeligt for dette Tings Medlemmer i Enkeltheder at bedømme, hvad den højtærede Justitsminister har ført frem for os i Dag, men jeg vil dog sige dette, at det forekommer mig, at hans Fremgangsmaade paa flere Punkter var besynderlig. Den højtærede Justitsminister sagde, at han ikke vilde dokumentere Forhørene, men han vilde lade Dr. Langhoff selv tale. Og hvad gjorde saa den højtærede Justitsminister umiddelbart derefter? Han tog sin Pakke frem, og saa uddrog han enkelte Punkter af Dr. Langhoffs Udtalelser og citerede dem for os, og hvor det passede, føjede han sine egne smaa Bemærkninger til og nogle andre Steder de Bemærkninger, som Fru Jensen med Barnevognen havde gjort efter Køreturen dernede paa Sakskebing Gade. Det forekommer mig ikke, at den højtærede Justitsminister her forelægger Forhørene paa en saadan Maade, at det giver os Mulighed for fuldt ud objektivt at bedømme, hvad Værdi disse Udtalelser under Forhørene have. I nær Tilknytning dertil gengav den højtærede Justitsminister forskellige Udtalelser,